

De tre gestapister -

Lagmannen spør hva han ville ha risikert hvis dette var blitt oppdaget. Han svarer at han ville fått streng straff av sin overordnede Reinhardt, som to ganger hadde truet med å sende ham til Dachau.

— Ville De risikert noe verre, hvis De hadde nektet å utføre folkerettsstridig tortur?

— Ja, for det ville ha vært å motsette seg en tjenesteordre.

— Men når De hjalp folk ut av fangenskap o. l., var det ikke fordi De fant det rimelig og rettferdig? De vil vel ikke stå her og påstå at De saboterte den tyske rettspleie?

— Nei, jeg gjorde min plikt, men samtidig forsøkte jeg ingen anledning til å hjelpe nordmenn.

Bruns forsikrer at han hadde lest grunnprinsippene for politigjerningen i den gamle Weimarstat og har i alt vesentlig fulgt den også i sikkerhetspolitets tjeneste.

— Jeg beklager de tilfelle, da jeg har vært med på mishandling av fanger. Men hva jeg har gjort av den slags har jeg fått igjen og vel så det på Akershus. Og det er ikke bare jeg som er blitt mishandlet der, og det er gjort i fredstid og uten etter ordre.

Etter å ha talt i ca. 1½ time sa Bruns til slutt: — Hvis retten finner å måtte dømme meg etter aktors påstand, vil jeg bære det også i forvisningen om å ha gjort min plikt mot mitt fedreland på samme måten som nordmennene gjorde det.

Clemens ville be retten ta i betraktning at han var blitt tvunget inn i sikkerhetspolitiet, og at han på grunn av krigen ikke kunne komme ut av det. Under krigen hadde han også mistet sin kone og sine barn, han hadde iallfall ikke hørt noe om deres skjebne, og dette burde også tas i betraktning. Med hensyn til drapet på Reidar Knutsen, så hevdet han at han bare hadde handlet som enhver politimann ville gjort under lignende omstendigheter. Og de fanger han hadde mishandlet hadde ikke fått noe varig men av det.

Schubert uttalte seg omtrent på samme måte. Han kunne ikke forstå at det som på den ene side blir utlagt som heltegjerninger, det utlegges på den annen side, når det utføres av folk som bare gjorde sin tjenesteplikt, som en overskridelse av denne, ja, endog som mord. Også han påstår at han har reddet mange nordmenn fra å komme for den tyske politirett som han syntes var for hard. Han skylder også på at han bare har handlet etter ordre. Hadde han nektet, ville det ha vært ensbetydende med selvmord. Han kjenner tilfelle hvor gestapofolk som har nektet, er blitt sendt til straffekompanier ved fronten eller straffet så hardt at man aldri har fått høre om deres skjebne. Han sluttet med å si at han ville ta sin dom som en tysk soldat.

Dermed ble saken opptatt til doms. Dommen vil bli avsagt onsdag morgen

Påstår at har vært utsatt for gestapometoder.

Lagdommer Cappelen: — De er vel oppmerksom på at De har fortalt ting om en ung norsk pike som kan sette henne i en meget vanskelig stilling. Har De noen spesiell interesse av å fortelle dette om en som hadde vært Deres medarbeider?

Seuffert: — Jeg hadde absolutt ingen interesse av å få henne straffet.

Forsvareren: — Hvilken interesse hadde De da?

— Jeg ble tvunget.

— Hvordan?

— Tja, jeg var jo tysker, vi hadde kapitulert, alt gikk rundt for oss.

Lagmannen: — Ble De truet?

Seuffert: — Truet? Ja, bevars. Selvfølgelig ble jeg truet!

— Ja, det er kanskje selvfølgelig etter tysk system, men ikke etter norsk. Hva ble De truet med?

— Det skal jeg fortelle i min egen sak.

— Nei, nu har De sagt at De er blitt truet, da får De også fortelle av hvem og med hva.

— Det var to englendere og to nordmenn som forhørte meg. De slo meg så jeg besvimte to ganger, og så vekkhet de meg ved å slå vann på meg. Jeg har jo ingen interesse av å lyve!

Lagmannen: — Jo, i dette tilfelle har De nok den største interesse av å skryte. Men saken skal bli nærmere undersøkt.

En mild dom

Dommen over N. S.'s generalsekretær, propagandaleder og minister Fuglesang var mild. Med 4 mot 3 stemmer avslo lagmannsretten å dømme ham til døden, som påtalemyndigheten hadde gjort påstand på. Det er en selvfølge at dommen vil bli påanket til Høyesterett. Det skal meget vektige grunner til for å frita de ledende norske nazistene for lovens høyeste straff. Det er et viktig prinsippsspørsmål, og det blir Høyesteretts sak å sørge for ensartet bedømmelse i de forskjellige tilfellene.

Aftenposten

Mars 1946

Dagbladet
27. febr. 1946